

**Църковен вѣстникъ**излиза всѣки седмично  
приложението четири  
дата въ годинатаГодишната цѣна на  
Църковен вѣстникъ,  
заедно съ  
приложението  
за България 10 лева, а  
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

Септ.

**ЦЪРКОВЕН ВѢСТНИКЪ**

11 Варна

свещ. Стефанъ Ганчевъ

**СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ**Неплатени писма не се  
приематъ — рѣкописи  
въ седмичното издание  
не се возвращатъ**Единъ брой 5 стотинки****З а з н а н и е**

Додѣто трае войната, „Църковен вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пжти въ седмицата, като ще държи четци въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой известно число екземпляри на митрополитъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзъ врѣме на войната.

**Отъ Администрацията.****Сждбоносна побѣда  
за Турция.**

Отъ 16-и до 22-и октомврий свѣтътъ е зритель на ужасенъ двубой между турската и българската армии въ Тракия. Този двубой става на пжтя за Цариградъ, не далечъ отъ стѣнитъ напоследния. По броя на сражаванитъ се, това е едно отъ най-голѣмитъ сражения на земята. То надминава и Лио-Янгското, което, по броя на сражаванитъ се въ него, държи рекордъ въ историята. Подъ стѣнитъ сж на Цариградъ участвуватъ отъ двѣтъ страни, повече отъ 400 хиляди души. Официалното съобщение отъ 24 вечерята гласи, че въ едно отъ последнитъ сражения отъ турската армия сж паднали 25 хиляди убити и ранени. Три дни по-рано съобщения отъ Цариградъ до европейскитъ вѣстници гласятъ, че при Люле-Бургасъ сж паднали повече отъ 40 хиляди убити и ранени турци. Военнитъ анали рѣдко знаятъ такива ожесточени сражения и толкова жертви.

Българскиятъ народъ съ своитъ съюзници прѣживѣ въ днитъ, които отбѣлзваме, най-сждбоноснитъ дни на освободителната война. При Сарай и Чорлу се рѣшава окончателно сждбата на Турция. Европа схваща това. Европейскиятъ печатъ съ перата на най-голѣмитъ военни авторитети цѣни високо сждбоноснитъ послѣдници отъ тия сражения за Турската империя. При Чорлу Турция е била съ Хамлетовия въпросъ въ душата си: да бждели или не?

Въ тия велики и сждбоносни дни, които прѣзъ вѣкове веднѣжъ настѣпватъ и веднѣжъ се отбѣлзватъ съ огънь и желѣзо въ сърдцата на сражаванитъ се народи и въ скрижалитъ на човѣчеството, всички български сѣмейства, всички българи живѣятъ и дишатъ съ ентузиазма, съ великата задача и съ великитъ подвизи на българската армия, които сж задача и подвизи на България, на нейния гений. Въ тия свещени дни всички сѣмейства, всички българи сж слѣли чувствата си, поривитъ си и вѣрата си въ България. Въ тия дни тѣ забравягъ своитъ бащи, синове, братя, които се сражаватъ по чукигъ на Сарай и Чорлу. Въ тѣхъ тѣ знаятъ само България. Въ тѣхъ тѣ живѣятъ само съ чувствата на България. И нека го кажемъ високо: въ тия дни мислитъ, чувствата, молитвитъ, сълзитъ на всички българи бѣха за беззавѣтнитъ българи герои, които се сражаватъ недалечъ отъ стѣнитъ на Цариградъ. Въ тия тѣй сждбоносни дни България заедно съ балканскитъ съюзни държави има съ себеси три

неодолими сили: Богъ, легендарния героизъмъ на своята армия да правото. Въ прѣживѣнитъ дни, и днитъ на великитъ подвизи и на творчеството, което създава нова карта на Балканитъ, България вижда най-близко до себе, послѣ Бога, и велика Русия, вижда и славянството, вижда и симпатитъ на цѣла Европа къмъ героитъ...

И кое сѣмейство не се тресе отъ възторгъ, че и то участвува въ великата епопея, на която творци сж героитъ въ чукигъ и полетата на Бунаръ-Хисаръ, Люле-Бургасъ, Сарай, Чорлу, .. И колко пѣкъ сѣмейства сж обзети отъ благородната печаль, че тѣхни синове не участвуватъ въ великитъ и сждбоносни сражения. А това сж сражения безподобни по героизъмъ. Ние още не знаемъ всичко за тѣхъ, не знаемъ всичко за проявеното величие на българската душа. Ала и малкото, което узнахме отъ пристигналитъ ранени откъмъ Люле-Бургасъ и Чорлу, е дивно, легендарно.

„Сражението бѣ единъ безкраенъ танцъ съ огънь, разправя единъ отъ участничитъ. Този танцъ се продължава цѣлъ день. Постояно мѣнявахме мѣстата си ту напредъ, ту назадъ, додѣто най-сетнѣ изтласкахме врага изъ позициитъ и го погнахме съ ужасенъ огънь. Една турска батарея четири пжти минава въ наши и турски рѣцѣ. Най-сетнѣ на петия пжтъ я отнехме, като послахме пжтъ съ тѣлата на нейнитъ защитници“.

Така разправя единъ отъ героитъ. Това е сурова дѣйствителност. Това надминава всѣка легенда. И побѣдата е достойна и велика, защото сѣпка по сѣпка е печелена, защото лавра по лавра е отнеманъ отъ

турци, които съ героизъм и съ есетни сили защищаватъ империята си.

И ако военниятъ свѣтъ въ Русия и на западъ съ интересъ слѣди сраженията при Люле-Бургасъ, Сарай и Чорлу и ако цѣнятъ ги турятъ надъ всѣчки, това показва, какви сѣдбоносни, но славни моменти е прѣживѣла Бѣлгирія, колко велики сѣ за Бѣлгарія побѣдитѣ при Люле-Бургасъ и Чорлу, както и колко сѣдбоносни сѣ тѣ за турската имперія.

Историята се повтаря: българскитѣ войски сѣ подъ стѣнитѣ на Цариградъ. Това не е басня, не е и сънь. Това е дѣйствителностъ. Това хроникиратъ днесъ дѣтописитѣ на всѣчки народи, както утрѣ ще хроникиратъ, че сѣ въ Цариградъ.

Слава и честь на побѣдителитѣ!

Слава и честь на героитѣ при Чорлу!

Слава и честь на Бѣлгарія!

Д. Мишевъ.

## Една пастирска рѣчь.

На 2-и октомврий Н. Височопрѣ-освещенство св. Пловдивскитѣ митрополитѣ г. Максимъ, при отслужения благодарствено молебствие въ храма св. Богородица у г. Пловдивъ, на което присѣствувала и Н. Величество Царицата, е казалъ пламенна рѣчь. Изпратена ни е отпечатана. Съжаляваме много, че четиритѣ малки страници на „Ц. Вѣстникъ“ не допускатъ да помѣстимъ цѣла тая хубава рѣчь. А тя заслужава: тя е бликъ на вѣра, на патриотизъмъ и на сладкостъ. Думитѣ ѝ сѣ облѣкло на чувства, къртени отъ сърдце, и на мисли, които издигатъ душата. Съгрѣти сѣ съ вѣра и отечестволюбие. „И Богъ чу молитвитѣ ни съ *впсоти святія своя*, казва пастирътъ, и дарува на всѣчки братя побѣда слѣдъ побѣда. И ние — и цѣлъ свѣтъ съ насъ — се удивяваме, не смогнахме да схващаме бързината на побѣдитѣ и силитѣ на воинствата“. И като изброява побѣдитѣ на съюзницитѣ по сухо и по-море, възкличава: „И какви побѣди! Побѣди героически, нечувани. Укрѣпления силни, повидимому неразрушими, непривземаеми, падатъ като Ерихохскитѣ стѣни, само въ нѣколко дена! Лозенградъ, прѣвземането на който ни е събрало тукъ, ще остане като вѣченъ паметникъ на храбростта на българския войникъ... Изъ тоя градъ, изъ кървавата долина и могили на Лозенградъ ще изникне правдата, свободата, напредъка\*... Като се ползва отъ побѣдата, ораторътъ развива

дълга, които има всѣки къмъ сѣмействата на еражавашитѣ се герои, особено къмъ бѣднитѣ, и апелира къмъ аудиторията да се проникне отъ дълга къмъ ближния и да се притече всѣки съ милосърдие, пожертвования за сѣмействата на бѣднитѣ и за раненитѣ войници, за които съ еднакво участие деномощно работи и се гриже Н. В. Царицата. Като напомня, какви пожертвования сѣ направени за Червенія Кръстъ въ г. Пловдивъ, казва: „Прѣдъ образа на матеръ Божия, прѣдъ лицето на Н. Величество Царицата — тая чутовна майка на страждущитѣ, августейша сестра на милосърдието, считамъ за умѣстно да изкажа своята топла благодарностъ на всѣчки граждани и гражданки, безъ разлика на вѣра и народностъ, особено на пловдивскитѣ благотворителни общества, които схванаха момента и се заловиха съ всичко усърдие и сериозностъ за работа и принесоха голѣма полза на светото дѣло на Червения Кръстъ. Заплата имъ на небето ще бѣде голѣма... Умолявамъ ония, които, по една или друга причина, не сѣ успѣли да внесатъ лептата си на дружеството, да побързатъ и я внесатъ. Ако Богъ не оставя безъ награда и оня, който подаде въ негово име чаша вода на жаждущия, колко повече ще въздаде на ония, които подарятъ за облекчение мжкитѣ и страданията на раненитѣ, на болнитѣ и на бѣднитѣ“.

## Случайни драмки.

### Първата пура<sup>1)</sup>.

(Разказъ).

Издрѣнка силно звънецъ. Това бѣ звънецътъ въ антрето. Остриятъ и силенъ звънь стресна г-жа Ленкова и я откъсна отъ веригата въпроси, които си задаваше, и отъ отговоритѣ, които нижеше, откъсна я отъ мира на свѣтитѣ мисли, които сѣ балсамъ за печалната душа и които прѣбраждатъ. Тя скочи и, радостна, тържествуваша и сияеща, тръгна подиръ Вѣнка и Славчо, които изхвъркнаха да отворятъ вратата.

Въ коридора влѣзе Милко съ чича си. И двамата почнаха да се оправдаватъ.

— Работа нова ме задържа, мамо. Прощавай: измжчихъ те...

Думитѣ на Милко и на чича му се изгубиха въ радоститѣ и виковетѣ на Вѣнка и Славчо. Тѣ се хвърлиха на шията на бачо си, за прѣгръщаха го и зацѣртѣха възторжени и честити. Въ тѣхната радостъ

се намѣси и майка имъ: тя прѣгрна развълнувана Милко. Майка и синъ сияеха. Тѣ бѣха блажени — синътъ, че отива на бойното поле, майката, че дава на отечеството най-милото и най-скъпото, което има.

— Само съ половинъ часъ разполагамъ, мамо: на 12<sup>1/2</sup> трѣбва да бѣда съ полка на гарата..., заговори Милко на майка си.

— И твоя животъ, и твоего вѣреме е на Бѣлгарія, прѣсѣче го честитата майка, която гледаше тритѣ си дѣца прѣгрнати. Очитѣ ѝ се налѣха. Стори ѝ се, че гледа дивна китка. И наистина, прѣдъ нея бѣ жива китка, прѣдъ нея бѣха сплетени три живи рози, коя изъ коя по-нѣжна, по-мила и по-хубава.

— Половинъ часъ стига, добави тя развълнувана: въ половинъ часъ ще ти се нагледаме и нарадваме. Това сѣ най-честити минути за насъ: азъ изпращамъ на бойното поле синъ, Вѣнка и Славчо — братъ, чичо ти — племеникъ...

— Тамъ, дѣто отиватъ съ пѣсни синоветѣ на цѣла Бѣлгарія, добави Милко и, като се обърна къмъ Вѣнка, каза ѝ:

— Вѣнке, отзарана ти дадохъ пакетъ и карта.

— На масата сѣ, бачо. Ето и чантата.

И Вѣнка поведе всички въ салона и посочи на масата хубава маракинена прѣзрамна чанта и до нея пакета и картата.

Милко разтвори бърже пакета и почна да реди чантата. За нея бѣ оставилъ най-необходимитѣ си нѣща: карта, пергели, пера, моливи, папириси. Другитѣ му дрехи бѣха пратени още сутринята въ полка. Чантата се напълни.

— Свърши се и тая работа, каза доволенъ той и погледна часовника си: още четвъртъ остава.

— Да не забравишъ нѣщо, Милко, забѣлѣжи майка му.

— Добрѣ ми напомни, мамо. Щѣхъ да забравя. Славчо, рече той, катъ се обърна къмъ братчето сп: бѣхъ ти далъ три пури. Забрави да ми ги дадешъ, па и азъ забравихъ да ти ги поискамъ.

Славчо изхвъркна изъ стаята и се върна съ три хавански пури въ рѣцѣ.

— Нѣма мѣсто за тѣхъ въ чантата, забѣлѣжи Вѣнка.

— Ще имъ намѣря мѣсто, Вѣнке.

— Па и защо ти сѣ пуритѣ — имашъ папириси, забѣлѣжи пакъ тя.

— Трѣбватъ. Вѣнке: едната е за Лозенградъ, втората — за Одринъ, а третата — за по-далечъ.

Милко бѣ колкото весель. толкова и шеговитъ. Като отговори на за-

<sup>1)</sup> Вижъ: „Ц. В.“ брой 43.

дадения въпросъ, той изгледа мило Вѣнка и се засмѣ.

— Третата не чухъ закъдѣ е, за бѣлѣжи чичо му.

— Казахъ — за по-далечъ.

— За Цариградъ?

— Ако е рекълъ Господъ, и за Цариградъ.

— Да даде Богъ шегитѣ да станатъ истини, каза Вѣнка, зарумѣни се и наведе голѣмитѣ си черни очи.

— Не, не се шегувамъ, Вѣнче. Най-сериозно говоря.

— Но Лозенградъ и Одринъ били страшно укрѣпени. намѣси се чичо му. Укрѣпени били модерно. Двама чужденци генерали ги укрѣпили: белгиецътъ Бриалмонъ и германеца фонъ-деръ Голцъ паша. Били нѣщо силно, по-силно отъ желѣло. Били несъкрушими.

— Много абсолютно казано, върази Милко. Има, чичо, нѣщо по-модерно, по-силно и по-чилично отъ тия крѣпости.

— Чулъ те Господъ, Милко.

— Това е, чичо, и духътъ на нашия войникъ. Срѣщу всѣка турска крѣпостъ има съ хиляди живи наши крѣпости. Това сж сърдцатъ на нашитѣ млади всѣници и офицери. Всѣко българско войнишко сърдце е чиличена крѣпостъ. Срѣщу турския огънь на най-голѣмитѣ крупови топове имаме нѣщо по-силно, по-съкрушително — зогънтъ и духътъ въ нашитѣ гърди. Нѣма турска армия, нѣма и турска крѣпостъ, ако ще би е най-модерна, която може да имъ противостои. Нашитѣ крѣпости сж нови. Тѣ не сж познати на военния свѣтъ. Тѣ сж живи крѣпости. Изградени сж отъ воля, храбростъ и рѣшителностъ. Циментирани сж съ стихийно самоотвержение. Още малко и свѣтътъ ще чуе за тѣхъ и ще ги види, натърти Милко и изгледа сияещъ малката си аудитория. Въ очитѣ му блѣскаше воля и рѣшителностъ. Гърдитъ му силно се надигаха. Съ лице пламнало той дигна рѣка и посочи къмъ казармата.

— Азъ вода, продължи той, 250 тикива живи крѣпости. Тѣ сж тамъ, въ казармата. Чакатъ ме. Тѣ сж само воля и енергия. Оставихъ ги пламнали и пѣщи. Рѣшителни сж до безумие. Всѣки косъмъ трепере на тѣхъ отъ възторгъ, че отиваме на границата. Тресатъ се отъ енергия. Въ гърдитѣ имъ бучи, клокаче огънь. О, това сж дивни момци, оставили вчера ралото, вилата, иглата, чука, перото, уроцитѣ, лекциитѣ, чертежитѣ, дѣлата; оставили майки, жени, дѣцаи нарамили днесъ лущки. Тия момци искатъ да хвъркнатъ и да се намѣрятъ лице съ лице срѣщу турскитѣ модерни крѣпости. Най-силнитѣ

крѣпости и най-голѣмитѣ топове сж нищо за тия момци, които бликатъ съ енергия. А българската енергия е стихийна. Тя не е още пробудена цѣла. Не е пробуденъ напълно и българскиятъ гоний. Вѣкове тѣ сж стояли потиснати. Знаешъ, чичо, юнацитѣ съ деветъ сърдца, чиито подвизи се възпѣватъ въ народнитѣ пѣсни. Тия епични юнаци се сражавали съ арапи, турци, татари, но често у тѣхъ било будно само едно отъ сърдцата.

Ала кога се пробуждали деветътѣ сърдца у юнацитѣ, никакъвъ турчинъ или арапинъ, никаква армия, никаква сила не могла да устои срѣщу тѣхъ. Българската енергия и българския гений топърва ще се пробудятъ, не да рушатъ, но да творятъ, не да оковаватъ въ вериги свободата и народитѣ, но да ширятъ свободата, правото и братството въ свѣта. Днесъ е ударилъ часътъ за българския воененъ гений. Той ще се прояви и ще удиви свѣта. Той ще покаже, че България е догонила западнитѣ народи военно. Ще се пробуди скоро и гония на творчеството, на науката, на индустрията. България ще догони и стигне западнитѣ народи и въ тая областъ. Ако на западъ сж отишли културно далечъ и сж ни изоставили, това го дължатъ на източнитѣ народи, на насъ, които петъ вѣка сме били живъ оплотъ на Европа срѣщу турцитѣ и сме се саможертвували за спокойството ѝ. Сега, чичо, се пробуждаме. Зората е изгрѣла... Знамето на братството и на правото е развѣто. България го носи на изтокъ... Тя го развѣва високо... (Слѣдва).

## Славянски отзивъ за българскитѣ побѣди.

За прѣвземането на Лозенградъ. Между рускитѣ кореспонденти въ нашата главна квартира първо мѣсто държи Немировичъ-Данченко. Него малцина познаватъ лично въ България, но неговото име и неговитѣ писма отъ освободителната война прѣзъ 1877, както и тия отъ японско-руската сж популярни въ България. Въ обемния български книгописъ, издаденъ отъ нашата академия на наукитѣ, сж отбѣлѣзани нѣколко прѣвода на негови произведения. Може да се каже, че нѣма интеллигентенъ българинъ, който да не е челъ съ прѣхласъ неговитѣ писма за сраженията на Шипка прѣзъ освободителната война. Вече той почва да печата

своитѣ впечатления отъ сраженията около Лозенградъ въ руския вѣстникъ „Руское слово“. Ето какво пише за прѣвземането на Лозенградъ:

... „Получиха се поразителни подробности за лозенградския бой.

Казватъ, Голцъ паша, нѣмецъ, инструкторъ на турската армия, като прѣгледалъ укрѣпленията на Лозенградъ, казалъ:

— Може да се прѣвзематъ при двѣ условия: ако неприятелската армия ги обсажда три мѣсеци и ако армията бжде пруска.

Българитѣ прѣвзеха тия великолѣпни позиции въ два дни.

Побѣдата на българитѣ е христоматия на тактиката. Тѣ взели отъ всички най-доброто, като прибавили къмъ него своята дивна подвижностъ, високо боево одушевление, ивдържливостъ на здразъ, нормално живѣ и трезвенъ народъ. Тази война е побѣда на рускитѣ ученици, каквито сж повечето български генерали, надъ ученицитѣ на берлинската академия и на Голцъ паша. . . Единадесети октомврий покри освободителната война съ вѣчна слава. Вѣтъ отъ редутиѣ въ треншеитѣ, Лозенградъ е естествена крѣпостъ, която нѣмскитѣ инструктори обърнали въ сжщински сухопжтенъ Гибралтаръ“.

## Дневникъ.

Църковно-благотворителни комитети сж образувани изъ св. Софийска епархия, по разпореджането на Н. Високопрѣосв. св. Софийския митрополитъ г. г. Партения. Комитетитѣ иматъ за цѣлъ да събиратъ и раздаватъ помощи за бѣднитѣ и пострадалитѣ отъ войната сѣмейства. Помощъ за софийскитѣ бѣдни. Драгалевскиятъ манастиръ, въ околността на София, е изпратилъ, чрезъ църковно-благотворителния комитетъ въ София, нѣколко стотинъ килограма жито за бѣднитѣ и пострадалитѣ отъ войната софийски сѣмейства.

Отварянето на древната/софийска църква „св. Георги“. На 26 того, димитровъ день, при архиерейско служение отъ Н. Прѣосв. Левкийски епископъ г. Варлаама, се положи св. Антиминсъ въ древната соф. църква „св. Георги“. Свещ. Д-ръ Стеф. Цанковъ е казалъ подходно слово. Отъ тоя день насетнѣ въ църквата ще се служи редовно богослужение и, както отбѣлѣзахме, миналиятъ брой, чиститѣ приходи на църквата, както и ония отъ поржчани литургии и поменуване имена, ще

бждатъ въ полза на софийскитѣ бѣдни.

**Посѣщение на раненитѣ.** Негово Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. г. Партений е възложилъ и на помощника св. Левкийския епископъ г. Варлама редовно да посѣщава раненитѣ войници въ софийскитѣ военни болници.

**Назначенъ епископъ при главната квартира.** По рѣшение на св. Синодъ, назначенъ е при главната квартира при Негово Величество Царя св. Драговитийския епископъ Иосифъ, управляющъ св. старозагорска епархия.

**Свещенството.** Нашето свещенство, проникнато дълбоко отъ дълга, който има въ тешиктѣ свещени дни, що прѣкарва България отъ 5-и октомврий насамъ, проповѣдва съ дѣла и съ живо слово: съ дѣла въ комитетитѣ за бѣднитѣ, въ лазаретитѣ и болницитѣ за раненитѣ войници, и съ живо слово въ храмоветѣ, дѣто енориашиктѣ диратъ утѣха въ молитва. Ранени войници въ една отъ столичнитѣ болници разправятъ съ възторгъ за тѣхния полкови свещеникъ, какъ въ най-страшната битка при Люле-Бургасъ, когато се сипѣли градъ куршуми, вѣрвѣлъ съ кръстъ въ ржка прѣдъ войската и настѣдчавалъ войницитѣ. „Богъ, проповѣдвалъ той, е съ васъ, войници, ратници за правото, за свободата и за св. Кръстъ“. Негово безстрашие и неговата вѣра поразила всички. Свещеницитѣ не оставатъ надирѣ и въ храмоветѣ: всѣка побѣда на нашитѣ войски е тема за проповѣдь. Имаме редъ проповѣди на свещеници, казани въ храмоветѣ подиръ прѣвземането на Лозенградъ. Тѣ сж покрѣтни. Проникнати сж дълбока вѣра, съ силни чувства и съ пламено отечестволубие. Такива сж рѣчьта на Г. Благоговѣйства свещ. Кръстевъ . . . отъ Плѣвенско, на свещеникъ Р. Джамбовъ отъ Татаръ-Пазарджишко и пр.

**Покана.** Помолени сме отъ църковния районенъ комитетъ при църквата св. Николай Софийски да дадемъ мѣсто на следното:

Църковниятъ подкомитетъ въ района на църквата „св. Николай Софийски“, отреденъ за събиране доброволни поретвования за бѣднитѣ и пострадалитѣ отъ войната столични сѣмейства, въ желанието си да улесни поминъка на ония сѣмейства въ Три-кладенечкия кварталъ, които съ собственъ трудъ биха могли да добиятъ нужнитѣ срѣдства — а съ това да спести отъ събраното за крайно бѣднитѣ, е основалъ бюро съ назна-

чение да търси на такива сѣмейства работа. Бюрото се помѣщава въ една отъ стаитѣ при църквата, дѣто на всѣки два-три часа е наредено дежурство отъ благочестиви енориашки.

Подкомитетътъ прави апелъ къмъ християнскитѣ чувства на столичното общество, което винаги е било отзивчиво къмъ нуждитѣ на бѣднитѣ Ючбунарци, при нужда отъ женски работни ржцѣ: за шиене, плетене, тъкане и пр. да се отнася до бюрото, което, при поискване, ще имъ прѣпорѣчва, наспоредъ потрѣбата, работнитѣ ржцѣ.

## БОЙНОТО ПОЛЕ.

Честити сме да хроникараме нови славни побѣди на нашата армия въ Тракия и Македония. За побѣдитѣ въ Тракия въ околноститѣ и почти подъ стѣнитѣ на Цариградъ се говори на уводно мѣсто въ днешния брой. Ето официалния бюлетинъ отъ 24 тогоча за тия побѣди:

Стара-Загора, 24 октомврий:

Нашитѣ войски отъ македонската армия енергично настѣпватъ къмъ югъ по долината на Струма. Въ Кочани, Щипъ, Радовишъ, Пехчево и Петричъ е въведено българско управление и дѣйствуватъ българскитѣ закони. Вчера нашитѣ войски завладаха Рупелския проходъ и продължиха настѣпването си къмъ Демиръ Хисаръ и Сѣръ.

Въ петдневнитѣ боеве около Люле-Бургасъ и Бунаръ Хисаръ нашитѣ войски сж заловили 37 скорострѣлни орджия и повече отъ 2000 души плѣнници. Турскитѣ загуби сж грамидни — убити и ранени около 25 хиляди души. Моралниятъ имъ духъ е падналъ и тѣ сж окончателно убѣдени, че не могатъ да лобѣдатъ българския войникъ.

По линията Одринъ-Цариградъ до сега сж заловени 4 локомотиви и 243 вагона. Между Лозенградъ и Люле-Бургасъ е организирано правилно желѣзопжтно съобщение.

Въ завладанитѣ на тракийския театъръ градове: Лозенградъ, Бабаески, Люле-Бургасъ, Бунаръ-Хисаръ и Малко-Търново е наредена българска администрация.

Духътъ на нашитѣ войски е твърдѣ високъ и нашиятъ войникъ все по смѣло и по смѣло вѣрви напредъ съ великото съзнание, че носи свобода на своя поробенъ братъ.

\* \* \*

Официозътъ в. „Миръ“ въ броя си отъ 25 дава слѣдни свѣдѣния за по-

бѣдитѣ, нанесени отъ българскитѣ войски по линията Сажай-Чорло:

„Голѣмото сражение, което турцитѣ бѣха приели подъ командата на военния си министъръ Назъмъ паша на линията Сарай-Чорлу, е свършено съ погромъ на турската войска. Нашитѣ храбри войски съ нанесли нова блѣскава побѣда. Турскитѣ загуби сж огромни: иматъ двойно повече убити и ранени, отколкото при Люле-Бургасъ. Разбитата турска войска се оттегли въ безпоредѣкъ къмъ Чаталджа, прѣслѣдвана отъ нашитѣ. Много турски муниции и топове сж заловени отъ българскитѣ войски; заловени сж и нови около 2000 плѣнница. Заловенитѣ турски топове при Люле-Бургасъ и сега надминаватъ 100.

\* \* \*

Официалниятъ бюлетинъ отъ 25 мартъ:

При Бунаръ-Хисаръ и Люле-Бургасъ се водило петъ дена упорито сражение. На петия денъ нашитѣ войски настѣпили рѣшително и разбили неприятелскитѣ пѣтица по цѣлата линия. Изплашени и ужасени отъ страшната българска мощъ, турскитѣ пѣлчища отстъпиха и напуснаха съ бѣгство своитѣ силни позиции. Нашитѣ войски заловиха 42 скорострѣлни орджия, 2800 плѣнници, нѣколко знамена, 150 вагона съ храна и припаси, 2 локомотива, складове съ храни и пр.

Въ това голѣмо сражение, което може да се сравни съ Мукденското въ руско-японската война, цѣлата турска армия биде сразена. Въ бѣгството си тя не можа да се задържи на укрѣпенитѣ позиции при Чорлу, а се оттегли къмъ Чаталджа. Тя едва ли ще бжде въ състояние да защити своята столица.

Въ тѣзи упорити и кървопролитни боеве отъ наша съ паднали убити и ранени 15000, а отъ турска страна — повече отъ 40000 души.

Вторъ бюлетинъ отъ сжща дата съобщава, че нашитѣ войски сж влѣзли въ г. Драма и че отъ околнитѣ села били изпратени до началника на войскитѣ депутации отъ българии, гърци и турци да изкажатъ своята покорностъ, като прѣдложили сами да си прѣдадатъ оржжието. Турскитѣ войски се разбѣгали въ разни посоки. Голѣма частъ отъ тѣхъ прѣдаватъ доброволно оржжието си и се разотиватъ по домоветѣ си.

Нашитѣ войски на тракийския театъръ сж завладѣли градоветѣ Виза и Родосто. Сега на брѣга на Мраморно море се развѣва българското трицвѣтно знаме.

Печатница „День“ — София.